

KAPITOLA PRVNÍ

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ prohlásil Thorn, začal ve vlhkém slaném vzduchu a nakrčil nos.

Stál s Halem na vlnolamu malého přístavu sloužícího hradu Dun Kilty v Clonmelu. Samotný hrad sice byl pár mil ve vnitrozemí, ale v přístavu sídlila malá rybářská flotila, která zásobovala hrad i přilehlou vesnici potravinami. Kromě toho v něm nacházely útočiště kurýrní lodě, které vozily zprávy králi Seanovi, vládci Clonmelu.

Jednou takovou lodí byla i *Volavka*. Přivezla králi podepsané a zapečetěné úřední listiny k prodloužení dohody mezi Skandii a Clonmelem. Podobné dokumenty doručila i třem dalším královstvím o něco dále na hibernském pobřeží. Erak s oblibou využíval *Volavku* k takovým úkolům. Byla rychlá a šikovná a Hal se osvědčil jako spolehlivý mořeplavec.

Nyní však svůj úkol splnili a byl čas vyrazit domů. Jenže počasí nevypadalo vůbec slibně.

Oba přátelé sledovali, jak se kolem přístavních hrází valí šedivé vlny hnané prudkým severním větrem.

Thorn zase nasál vzduch. „Plavba na sever k výběžku Pikty bude mokrá a drsná,“ pokračoval.

Hal pokrčil rameny. „Mokří už jsme párkrát byli,“ odvětil a zazubil se. „Prý to patří k údělu námořníka.“

„Nemá smysl se zbytečně namočit,“ bručel Thorn. „Když jeden, dva dny počkáme, třeba se to přezene.“

„Anebo se to zhorší a pak tady uvízneme. Museli bychom se probíjet na sever proti vichru a rozbouřenému moři. Mohli bychom tu zkysnout týden nebo ještě déle.“

„Byli bychom v suchu,“ podotkl Thorn.

Hal zavrtěl hlavou. „A taky bychom se ukousali nudou,“ poznamenal. „V tomhle městečku je vzácně málo co dělat.“ Odmlčel se a znovu se zadíval na ženoucí se vlny, pak pohlédl na sever a dospěl k rozhodnutí. „Vyplujeme,“ řekl. „Svoláme posádku na palubu.“

Svižným krokem vyrazili po zahnutém vlnolamu zpátky do městečka. Byl tam hostinec, kde se *Volavky* ubytovaly při plnění svého diplomatického poslání. Když Hal s Thornem vstoupili do výčepu, ostatní právě dojídali snídani. Do místnosti spolu s nimi vnikl závan chladného vzduchu a oheň v krbu zaplápolal. Osm párů očí k nim tázavě vzhledlo.

„Vyplouváme,“ oznámil jim Hal.

„Taky už je na čase,“ prohlásil Stig. Stejně jako Hal byl toho názoru, že v malém přístavu je o zábavu nouze. Stefan, Ulf a Wulf zhlkli zbytek vydatné ovesné kaše, kterou jim uvařil hostinský. Ostatní členové posádky už mezitím dojedli, ale ještě se pořádně napili zdejší výborné kávy, protože věděli, že na nějakou dobu je jejich poslední.

Hal pohlédl na Edvina. „Máme zásoby?“

Edvin přikývl. „Zásoby i vodu. Můžeme vyrazit,“ po-

tvrdil a pak dodal: „Ale rád bych ještě koupil pár bochníků chleba.“

Na moři si obvykle museli vystačit s tvrdými suchary, a proto se vždycky hodilo na začátku plavby naložit zásobu měkkého čerstvého chleba. Hal kývl na souhlas a Edvin pospíchal do pekárny o pár domů dál. Ostatní členové posádky si posbírali tlumoky a další osobní věci a začali se trousit ze dveří.

„Než vytáhnete plachty, trochu je podkasejte,“ zavolal Hal za Ulfem a Wulfem. „Zvedá se vítr.“

Oba seřizovači plachet přikývli. Dávalo smysl udělat to ještě před vytažením plachet, jinak by je pak museli zase spustit, částečně je svinout a převázat, aby zmenšili jejich plochu.

Hal počkal ve výčepu, až mu hostinský přinese účet. Přejel prstem po seznamu položek – tolik a tolik pokojů na tolik a tolik nocí a soupis jídel, které snědla jeho posádka. Podepsal účet a podal ho zpátky. Byli na diplomatické misi a účet poputuje na hrad Dun Kilty.

„Děkujeme vám za pohostinnost,“ řekl hostinskému.

„Vždycky vás rád vidím,“ odpověděl hostinský. Volavky mu přinesly dobrý výdělek v ročním období, kdy se obchody moc nehýbaly. Neubránil se úsměvu. „Ale byly časy, kdy bych to Skandijcům nikdy neřekl.“

Hal mu úsměv oplatil. Nebylo to tak dávno, co by přítomnost vlčí lodi v hibernském přístavu znamenala pořádně velkou nepříjemnost a skirl by neplatil za jídlo a pití, které zkonsumovala jeho posádka. Prostě by si obojí vyžádal špičkou meče – a týdenní tržbu hostince k tomu.

„Jiné časy,“ poznamenal. Brašnu se svými věcmi zvedl

z podlahy, kam ji ráno položil, přehodil si ji přes rameno a vyšel z hostince. Přístavem se s hučením proháněl studený vítr. Hal přidal do kroku a zamířil k molu, kde byla uvázaná *Volavka*.

Pár kroků před ním šel Edvin a nesl sítku plnou čerstvých bochníků. Zlehka přeskočil z mola na *Volavku* a uložil chléb do prostřední, vodotěsné části trupu. Neklidné moře dokonce i v zálivu způsobovalo, že se malá loď pohupovala a tahala za uvazovací lana, a proutěné plůtky na jejich bocích drhly a skřípaly o molo.

Hal přešel na zád, uložil brašnu s věcmi do svého osobního prostoru a postavil se na kormidelní plošinu. Pohlédl na Stiga.

„Všechno připraveno?“ zeptal se, i když odpověď znal. Stig byl spolehlivý první důstojník.

„Čekáme jen na tebe,“ řekl Stig.

Hal uvolnil provaz, který bránil kormidelní páce v pohybu, a rozhlédl se po přístavu. Nikde se nehýbaly žádné další lodě. Čluny malé rybářské flotily byly úhledně seřazené ve svých kotvištích o něco dál v přístavu.

To je od nich velice moudré, pomyslel si ponuře a vytáhl si límec z ovčí kůže pod bradu, aby se připravil na mokrou plavbu, která je čekala. Sáhl do kazajky a vytáhl vlněnou čepici ozdobenou znakem volavky. Natáhl si ji přes uši a zvedl pohled k větrné vějičce na stěžni. Vítr foukal ze strany, od levoboku.

„Plachtu na pravoboku,“ přikázal. Stefan s Jesperem se opřeli do zdvihacích lan, štíhlé zahnuté ráhno vystoupalo po stěžni a s klapnutím zapadlo na své místo. Ulf s Wulfem Hala nedočkavě sledovali.

„Odvázat přídí!“ křikl Hal na Thorna stojícího na přídí.

Thorn uvolnil přední uvazovací lano a příd se začala vzdalovat od mola.

„Odvázat zád,“ houkl na Stiga a potom: „Napnout plachtu!“

Dvojčata ho poslechla a loď téměř okamžitě nabrala rychlost. Odklonila se od mola a prorážela si cestu krátkými, strmými vlnami. Hal jí dovolil stočit se na pravobok a zamířit šikmo přes malý záliv. Kormidelní páka se mu pod rukou mírně chvěla a on jako vždy žasl nad pocitem, že ovládá živou bytost.

Když usoudil, že mají správný úhel, obrátil příd doleva a dvojčata na to okamžitě zareagovala a přitáhla plachtu. *Volavka* nyní mířila nalevo od ústí přístavu. Počítal ovšem se snosem, že síla větru vychýlí loď doprava a ve chvíli, kdy dorazí k ústí přístavu, proplují přímo středem mezery. Hal by nedokázal popsat slovy, jak věděl, kam natočit příd, aby se trefili do správného místa. Jednalo se o kombinaci jeho instinktů, zkušeností a důvěrné znalosti lodi, jejích vlastností a reakcí.

Loď proplula mezi dvěma žulovými vlnolamy a zamířila na volné moře. Jen co se vynořili z chráněného přístavu, vítr okamžitě zesílil a loď se začala obracet na pravobok. Ulf a Wulf sami od sebe povolili plachetní lana, aby snížili tlak na plachtu, a *Volavka* se zase narovнала. Vystoupala na první mořskou vlnu, pak sklouzla do brázdy za ní, udeřila do následující vlny a palubu i její osazenstvo smočila sprcha bílé vody.

„Co bych teď nedal za teplou suchou hospodu,“ houkl Thorn.

Hal se na něj zazubil. „Jestli chceš, můžu tě zase vysadit na břeh,“ řekl. „Příští léto se pro tebe vrátíme.“

Volavka se vyhoupla na další vlnu, sklouzla po její zadní straně a na palubu vystříkla další vodní tříšť. Ti, kteří neměli službu, se choulili pod dehtovanými plachtami, které přes sebe narychlo natáhli.

Hal se pro sebe usmál. Byla zima. Bylo mokro. A zbožňoval to. Říkal si, že takovýhle život mu byl souzen, svoboda pohybu, kterou mu dávala dobrá spolehlivá loď. To nadšení, když čelil moři a větru a pokoušel se je zkrotit.

A potom ho do tváře zasáhla sprška vodní tříště, vnikla mu do úst a Hal se rozkašlal. Štouchla do něj něčí ruka a on si protřel oči a uviděl, že vedle něj stojí Lydia a podává mu nepromokavý plášť.

„Natáhni to na sebe, pitomče,“ řekla, „než se utopíš.“

Převzala od něj kormidelní páku a on se zatím nasoukal do pláště. Vděčně se na ni usmál.

„Díky, mami.“

Povytáhla obočí. „Já ti dám mámu,“ zamumlala a pak se schovala mezi veslařské lavice na závětrné straně. Přes příd se převalila mohutná vlna a voda zalila skoro celou palubu. Kluf přivázaná kusem provazu ke stěžni chňapala po vodě, která vířila kolem ní, a snažila se ji kousnout. Zdá se, že si to užívá, pomyslel si Hal.

Zbytek dopoledne strávili křižováním na sever podél pobřeží. V poledne už nechali Hibernii za sebou a napravo od sebe spatřili mlhavé šedé pobřeží Araluenu a Pikty. Na lodi byla zima, mokro a nepohodlí, ale to je příliš netrápilo. Byli mladí, otužili a na podobné podmínky zvyklí. Vlhkým mrazivým počasím se plavili málem ještě dřív, než se naučili chodit. Skandijci neměli ve zvyku dřepět v přístavu jenom kvůli chladnějšímu počasí.

Navíc se vraceli domů a to byl dostatečný důvod, proč snést trochu toho nepohodlí.

Brzy odpoledne obepluli nejsevernější bod na pobřeží Pikty. Hal si ponechal dostatečný prostor k manévrování a pak nastavil kurs na východ. Vítr se nyní do *Volavky* opíral zleva, pluli tedy na boční vítr, což bylo pro jejich loď nejvýhodnější. *Volavka*, věrná svému jménu, se hnala vpřed a klouzala po vlnách a všichni cítili radost, kterou jim přinášela rychlá plavba, navíc směrem k domovu.

V polovině odpoledne Thorn opustil své obvyklé místo u paty stěžně, kde se choulil s Kluf a dělil se s ní o tělesné teplo, a namířil si to dozadu ke kormidelní plošině. Ostatní členové posádky se řídili Lydiiným příkladem, krčili se v závětrí mezi veslařskými lavicemi, zabalení do plášťů a plachet, se skloněnými hlavami a zachumlanými bradami, aby si uchovali co nejvíc tepla.

Thorn ukázal palcem na sever. „Tohle se mi vážně nelíbí,“ prohlásil.

Hal se podíval za jeho palcem. Moře zakrývala černá hradba hustých, těžkých bouřkových mraků, které probodávaly vidlice blesků.

Pořád ještě byly daleko. Ale hnaly se rovnou na ně.